

KRISTJAN

Jan Willemson
eesnimi.perekonnanimi@gmail.com

This work is licensed under
Creative Commons Attribution
4.0 International license (CC
BY 4.0)

1. PILT

PEETRI ja tema pere kodu. Lava keskel näeme elutuba, mis näeb välja nagu elutuba ikka -- laud, diivan, tugitoolid, kummut, vaip, põrandalamp ja muu säärane. Elutoaga jookseb kokku väike avatud köök. Lava servades on tegelaste toad -- veidi suurem PEETRI ning SIRJE, väiksemad nende tütarde, LAURA ja LIISA omad. See, kas ehitada need teisele korrusele või paigutada suure toa külgedele, jääb lavakujundaja otsustada.

Näidendis esitatakse üsna palju teksti mitte suuliselt, vaid arvutitrukis. Käsikirjas on selline tekst eristatud [nurksulgudega]. Autori visioonis on iga kasutatava arvuti külge ühendatud suur ekraan, nii et vaatajad näevad, mida tegelane ekraanil kirjutab. Kui seda on tehniliselt keerukas korraldada, võib lavastaja alternatiivi otsides oma fantaasial lennata lasta.

PEETER surfab magamistoas suvaliselt netis: autofoorum, spordiuudised, porno ja siis jälle ringipidi otsast peale. LAURA chatib sõbrannadega. LIISA vaatab filmi, tema filmi saund kostab ka kõrvaltubadesse. SIRJE istub suures toas arvuti taga ning kammib toiduretseptiportaale.

SIRJE
(PEETRILE)
[kuule mis me täna sööme?]

PEETER
(SIRJELE)
[mhh mai tea ... tee midagi]

SIRJE
[oeh sa tead küll et kõige raskem on teha "midagi". no ütle mida sa tahad?]

PEETER
[mai tea noh ... mis meil kapis on]

SIRJE võtab lahti külmkapi brauseri ja klikib toiduainete nimekirja läbi.

SIRJE
[meil on lihaasendajat, kiirjuurvilju ja piimapulbrit. mida ma teen?]

PEETER
[kle mul on tööd praegu mõtle midagi välja]

SIRJE ohkab, lohistab erinevatest toiduainetest ühepajatoidu kokku ning klikib Start. Selle peale hakkab kööginurgas seisev külmkapi ja ahju ristsugutis mürisevat häält tegema.

SIRJE
(LIISALE)
[kuidas sul päev läks?]

LIISA
(SIRJELE)
[mis tahad?]

SIRJE
[mis koolis toimus?]

LIISA
[ei midagi]

SIRJE
[küsiti ka?]

LIISA
[ei]

LIISA (CONT'D)
[jah]

LIISA (CONT'D)
[mai mäleta]

SIRJE
[hindeid said?]

LIISA
[vaata e-koolist]

SIRJE ohkab, võtab e-kooli lahti ja vaatab.

LAURA
(SIRJELE)
[emps klaarikal on õhtul sünnu]

SIRJE
(LAURALE)
[tore, no mine muidugi, mul on hea meel, kui sa vahepeal väljas ka käid. soovi klaarikale minu poolt õnne. sa vaatad talle siis kingituse ka?]

LAURA
[LOL XD]

SIRJE
[?]

LAURA
[nvm]

LAURA (CONT'D)
 [anna mulle mingi pool bitcoini ma
 kannan talle üle eks ta ise vaatab
 mida ostab]

SIRJE ohkab. Kööginurgas seisev masin teeb kõll.

SIRJE
 Söök on valmis!

Keegi teine kodustest ei reageeri, kõik jätkavad oma tegemisi. SIRJE otsib taldrikud-noad-kahvlid, tõstab masinast aurava poti välja ning sätib keset lauda. Seejärel istub ta uuesti arvuti taha.

SIRJE (CONT'D)
 (PEETRILE)
 [kuule tule sööma]

PEETER
 (SIRJELE)
 [mhmh kohe]

SIRJE
 (LAURALE)
 [söök on valmis]

LAURA
 (SIRJELE)
 [oota mul läheb nats aega]

SIRJE
 [kaua]

LAURA
 [idk]

SIRJE
 (LIISALE)
 [süüa saab]

LIISA ei vasta midagi. PEETER paneb porno kinni ning veab ennast kööki. Nad istuvad SIRJEGA lauda, tõstavad ette ja söövad vaikides. Paari suutäie pärast ühineb nendega LAURA, kes oma läpaka taldriku kõrvale sätib ja suutäite vahel klaviatuuri klõbistab.

Kostab tilin. Laudkond sööb rahulikult edasi. Tilin kordub. PEETER hakkab pahuralt podisema. Kolmas tilin.

PEETER
 (Hüüab teise tuppa
 LIISALE)
 Liisa, kuule, pane oma film
 vaiksemaks!

LIISA ei tee kuulmagi. Seltskond sööb edasi. Uus tilin.
 PEETER lükkab taldriku pahuralt eemale ja küünitab
 puhvetikapil seisva tahvelarvuti poole.

PEETER (CONT'D)
 (LIISALE)
 [tule sööma ja pane film vaiksemaks]

LIISA
 (PEETRILE)
 [mhh?]

PEETER
 [see tilin ei lase rahulikult süüa]

LIISA
 [mis tilin]

PEETER
 [see mis sul filmist tuleb]

LIISA
 [mul ei tilise midagi]

PEETER ajab ennast arvuti tagant üles ja on hetkeks
 segaduses.

PEETER
 Liisa ütleb, et tal ei tilise
 midagi.

SIRJE
 Misasi see on siis?

Tilin.

LAURA
 Äkki uksekell?

PEETER ja SIRJE vaatavad teineteisele segaduses otsa.

PEETER
 Kas meil on uksekell?

SIRJE tõuseb ning läheb ust avama. Ukse taga seisab
 KRISTJAN.

Kõik toasviibijad vaatavad teda hämmeldunult ega oska
 esiti musta ega valget öelda.

KRISTJAN
 Tere.

SIRJE
 (Saab esimesena sõna
 suust.)
 Keda te otsite?

KRISTJAN

Ma ... tulin teile külla.

Toas valitseb kõhevil segadus. PEETER, SIRJE ja LAURA vaatavad üksteisele küsivalt otsa.

KRISTJAN (CONT'D)

Kas ... võib edasi tulla?

SIRJE teeb poolautomaatse viisaka liigutuse ja KRISTJAN astub sisse. Ta läheb laua juurde ning istub LIISA jaoks mõeldud toolile.

PEETER

(Saab ka lõpuks sõna
suust.)

Kellega on meil au?

KRISTJAN

Ahjaa, vabandust. Ma olen Kristjan.

Segadus. Pilgud pereliikmete vahel. Korraga hakkab LAURAL midagi koitma. Ta tõmbab läpaka enda ette tagasi ning kaevub sellesse.

LAURA

Kristjan, Kristjan ... kuule, kas sa olid minu sõbralistis?

KRISTJAN

Jah.

LAURA

(Endiselt silmad arvutis.)
Heh, naljakas. Ma ei uskunud, et sa päriselt ka olemas oled.

KRISTJAN

(Ei oska nüüd ise korraga reageerida. Kohmetub hetke, aga saab siis aru, et LAURA sõnades ei leidu teragi irooniat.)
Olen.

PEETER

Noormees, kas me peaksime teid tundma?

KRISTJAN

Ma olen Arturi poeg.

PEETER

Arturi, nagu minu vend Arturi?

KRISTJAN

Jah, onu.

SIRJE

(Tal lööb ka lõpuks pirni põlema.)

Kristjan! Oh jumaluke, muidugi!
(Kallistab KRISTJANIT.)

PEETER

(Tõuseb püsti ja surub vennapojal kätt.)

Ahjäh, Kristjan, tere jah. Oleksid siis võinud meid ette hoiatada, et sa tuled ... mai mäletagi, kuna meil viimati külalisi käis, siin kõik sassis ja nii ... Helistanud siis või saatnud ometi meiligi.

KRISTJAN

(Põiklevalt.)

No ma mõtlesin, et teen üllatuse.

SIRJE

(PEETRILE)

Kuule, ära siis poisile kohe niimoodi turja karga. Teine tuli meile külla ja see on ju tore.

(KRISTJANILE)

Ma mäletan sind, kui sa veel põlvepikku poisike olid ja me kõik koos suvel vana Oskari juures maal käisime ... te lippasite meie plikadega ringi ja ronisite puude otsas nagu üks röövlikamp! Aga siis ühekorraga olid sa juba suur ega jõudnud enam maale ... ja noh, ega me varsti enam isegi ... Kuidas te elate kõik? Mis isa teeb? Kuidas vanal Oskaril läheb?

KRISTJAN

Isa elab hästi, peab ikka oma netipoodi ja müüb midagi, vist võrgumängude relvi. Aga Oskar ...

(Püüab meenutada.)

Mai tea tegelikult. Tal polnud netti ja me ei suhelnud temaga enam.

SIRJE

Ta on ju ikka elus veel?

KRISTJAN

(Ebalev paus.)

Mai tea.

SIRJE

No kuidas ... kas te pole teda siis üldse vaatamas käinud enam?

KRISTJAN

Eks ta on teie tüdrukute vanaisa
sama moodi nagu minu oma.

Nüüd on PEETRI ja SIRJE kord ebalevat pausi pidada. LAURA on kogu vahepealse dialoogi kõrvust mööda lasknud ja sorib ikka veel arvutis.

LAURA

Imelik ... mai leia sind üles.

KRISTJAN

(Võtab natuke hoogu, enne
kui ütleb.)
Jah, sai leiagi.

LAURA

(Tõstab pilgu.)
Mis mõttes nagu?

KRISTJAN

Ma ... kustutasin oma konto ära.

LAURA

Miks?

KRISTJAN

Lihtsalt.

LAURA

On see üldse ... võimalik?

KRISTJAN

Tuleb välja, et on. Kuigi mitte väga
lihtne.

LAURA

Mai tea kedagi, kes oma konto ära
oleks kustutanud. Miks peaks keegi
seda üldse teha tahtma?

KRISTJAN

No ... maitea ... tuli selline tuju
...

SIRJE

(LAURALE)

Aga miks Kristjan ei võiks oma
kontot ära kustutada? Miks peab
inimene kogu aeg ainult netis elama?
Sa vaata mõnikord iseennast kõrvalt
-- istud ainult ninapidi arvutis ja
sind peab sealt jõuga välja

(MORE)

SIRJE (CONT'D)

kangutama. Sina veel vahel saad sealt eemale, aga Liisa ...

(Ohkab)

Kas tõesti ei saa enam niisama poes käia või nagu päris-päriselt kuhugi reisida, nii et ilma 3D-prillideta loodust vaadata? Äkki on need filmides näidatud kohad päriselt olemas, mitte ainult arvutisimulatsioon?

LAURA

Noh, sa ju tead, et enamus on simulatsioon. Päris loodus on vist ka kusagil alles, aga see jääb arvutipiltide kõrval kahvatuks. Loodus on porine, muutlik, korrapäratu, seal tuleb vihma ja lund, seal lendavad sääsed ja maod, sinna on lõppude lõpuks ohtlik minna!

SIRJE

Aga võibolla peitub selles korrapäratuses oma ilu? Laura, mäletad, te ju ehitasite Kristjaniga maal vanaisa juures põõsastesse onne ja teile just meeldiski poriseks saada! Kuidas te kevadel kraavist konnakulleseid purki püüdsite, roosipõõsas käed ja jalad ära kriimustasite, puu otsast tooreid õunu sõite ja sellest kõht valutama hakkas. Kristjan, see oli ju tore?

KRISTJAN

Nojah ...

SIRJE

Jah, see ei olnud ohutu ega igast küljest kaitstud elu, aga see oli elu! Ja muide, looduses maod mitte ei lenda, vaid roomavad!

LAURA

Whatever! Loodus on mõttetetu, seda ei lähe kellelegi vaja.

SIRJE

Ahsoo? Millest sul näiteks riided selga on õmmeldud?

LAURA

Sada protsenti sünteetilistest materjalidest, kas tead! Mai kannal
(MORE)

LAURA (CONT'D)

enam ammu isegi puuvillast pesu, see on mõttetult kallis, see kulub, sellele ei saa värvi- ja lõhnamooduleid juurde osta. Milleks siis punnitada mingi looduslikkuse nimel?

SIRJE

No hästi, aga mida sa sööd? Kas see kõik ei pärine mitte loodusest?

LAURA

Söök pärineb poest, aga kust ta poodi saab, pole tõesti absoluutselt minu asi! Ise sa tellid netist toidu koju ja paned ahju, muu mind ei koti!

(Keerab nina vihaselt läpakasse tagasi ning hakkab suvaliselt veebi kammima.)

SIRJE

(Ohkab alistunult. Tuhmi häälega)

Kristjan, sul on kõht pärast pikka reisi tühi. Meil sai just lõuna lauale, hakka sööma.

KRISTJAN

Kas ma võtsin kellegi koha ära?

SIRJE

Nohjah, eks see kunagi Liisa koht oli, aga ta pole enam ammu meiega koos söönud. Tai käigi enam eriti oma toast väljas. Võta-võta, enne kui ära jahtub.

KRISTJAN tõstab endale ette.

2. PILT

Sama kodu, veidi aega hiljem. Pere on tagasi oma netiaskelduste juures, isegi SIRJE surfab naistefoorumis. KRISTJAN istub diivanil ega oska endaga midagi peale hataka. Kui istuda enam ei jaksa, tõuseb püsti ja vaatab ringi. Astub kummuti juurde, kuid jääb kõhklevalt seisma. Seirab silmanurgast pererahvast, aga kui keegi märkama ei tee, piilub ühte ja teise sahtlisse. Otsitavat leidmata, jääb taas nõutult seisma. Kõhkleb mõne hetke, siis astub PEETRI juurde. PEETER ei märka poissi. KRISTJAN kõhatab. PEETER on süvenenud uute arvutiprotsessorite võrdlustabelisse. KRISTJAN kõhatab kõvemini. PEETER kuulatab tähelepanelikult, siis paneb kõrva vastu sülearvutit. KRISTJAN kõhatab veel kõvemini.

PEETER

(Ehmatab)

Ohh, sina oled ... ma korraks arvasin, et läpakas hakkab otsi andma.

KRISTJAN

Vabandust jah ... ma tahtsin küsida, et ...

PEETER

Jah?

KRISTJAN

Ega teil näiteks mõnda raamatut ei ole, mida lugeda saaks?

PEETER

Misasja?

KRISTJAN

Raamatut, noh ... sellist kaante ja lehtedega ...

PEETER

Aaa ... Olid jah kunagi ... Vaata sealt riiulist.

KRISTJAN

(Uurib tuba)

Millisest riiulist?

PEETER

Raamaturiiulist.

KRISTJAN

Ja kus see asub?

PEETER

No ...

(Vaatab ka tuba ega leia otsitavat.)

Mmm ... ot, meil oli ju ...

(SIRJELE)

[kuule]

SIRJE

[jah?]

PEETER

[kus meie raamaturiiul on]

SIRJE

[miks sa selle järele järsku igatsema hakkasid?]

PEETER
[poiss küsib]

SIRJE
[meil ei ole enam ammu
raamaturiiulit]

PEETER
[wtf? kus ta jäi]

SIRJE
[ma lasin ära viia]

PEETER
[miks]

SIRJE
[keegi ei lugenud sealt nagunii
midagi]

PEETER
[aa ... nojh siis]
(KRISTJANILE)
Meil ei olegi jah sellist asja.

KRISTJAN
Okei siis ...

PEETER
(Süveneb tagasi netti.
Pärast natukest aega
netitamist märkab, et
KRISTJAN seisab endiselt
tema kõrval.)
Mida sa raamaturiiulist tahtsid
muidu?

KRISTJAN
Raamatut.

PEETER
Millist?

KRISTJAN
Ükskõik.

PEETER
Eee ..?

KRISTJAN
Ma tahtsin lugeda midagi.

PEETER
(Taipab)
Aaa! Muidugi jah ... Ma võin sulle
oma vana läpaka anda näiteks, saad
sealt midagi vaadata ...

KRISTJAN

Eiei, seda pole tarvis, raamatut on ekraani pealt kehv lugeda.

PEETER

No seda küll jah ... Hmm, oota, mul vist tuli üks mõte.

(LAURALE)

[kle]

LAURA

[mis]

PEETER

[kas sul see vana e-luger on kuskil alles]

LAURA

[vist ... mis siis]

PEETER

[otsi välja kristjan tahab midagi lugeda]

LAURA

[miks sa ise ei otsi]

PEETER

[see sai sulle ostetud kunagi ... ja sa ei saa nii laisk ka olla et üldse ennast enam ei liiguta eks]

LAURA

[saan]

PEETER

[kle kristjan tuli meile külla ja külaliste vastu tuleb viisakas olla]

LAURA

[mina teda ei kutsunud]

PEETER

[palun]

LAURA

(Paus)

[no okei okei you owe me one]

(Tuhnib oma toas ringi, lõpuks leiab lugeri voodi alt ja toob elutuppa. Jääb KRISTJANI ette seisma, luger käes.)

KRISTJAN

Jah?

LAURA
No võta siis.

KRISTJAN
(Võtab lugeri)
Mis see on?

LAURA
Ise tahtsid ju midagi lugeda.

KRISTJAN
No raamatut jah ...

LAURA
Siin on üle 1500 raamatu, vaata ise,
mis meeldib.

KRISTJAN
Nojah, aga ma ei ...

LAURA
(Vihastab)
Krt, mees, mis sul viga on? Fcking
mitte miski ei kõlba, jah? Kui tahad
lugeda, siis loe, ja kui ei taha,
siis mina sinu pärast rohkem voodi
alla ei rooma, selge?

KRISTJAN
(Saab aru, et on ennast
nurka mänginud. Võtab
LAURA käest e-lugeri ja
silmitseb seda hädiselt.)
Ma ei tea, kuidas see sisse käib ...

LAURA haarab KRISTJANI käest lugeri, lülitab selle sisse ja surub poisile pihku. KRISTJAN hoiab seda hetke, siis laseb käest pörandale kukkuda ja vajub teadvusetult diivanile.

3. PILT

Sama kodu, veel veidi aega hiljem. KRISTJAN magab diivanil, LIISA vaatab endiselt oma toas filmi, LAURA istub söögilaua taga ja chatib läpakas sõbranna KLAARIKAGA, kellest me hetkel näeme ainult suurele ekraanile ilmuvat teksti.

KLAARIKA
[mistasja mida ta tegi?]

LAURA
[tuli meile külla]

KLAARIKA
[nsm reaalselt astus uksest sisse?]

LAURA

[jh]

KLAARIKA

[naq mida pekki kes tänapäeval enam
külla tuleb]

LAURA

[mingid friigid aint]

KLAARIKA

[ta näeb välja ka naq mingi friik
jah?]

LAURA

[ei ... tgl't päris norm on]

KLAARIKA

[mai leia teda sinu sõbralistist]

LAURA

[teda ei olegi]

KLAARIKA

[?]

LAURA

[ta pani konto kinni]

KLAARIKA

[dafuq? mix?]

LAURA

[mdea yritab vist mingi rebel olla
ja ilma arvutiteta elada]

KLAARIKA

[jobu]

Paus. LAURA kammib mingit netipoodi.

KLAARIKA (CONT'D)

[kle sa ytlesid et ta näeb tgl't suht
norm välja?]

LAURA

[mhmh]

KLAARIKA

[pilti on?]

LAURA

[mai tea ma pean otsima]
(Kammib netipoodi edasi)
[mkmm]

KLAARIKA

[on ta sul seal kuskil lähedal?]

LAURA

[mhmh]

KLAARIKA

[kutsu cami juurde]

LAURA

[mai saa ta magab]

KLAARIKA

[oh kle siis sa saad ju kaamerat
keerata nii et ta näha on]

LAURA

[daa ei tea kuidas? kaamera on
läpaka küljes kinni]

KLAARIKA

[keera koos läpakaga]

LAURA

(Mõtleb hetke, siis hakkab
läpakat laualt lahti
tõstma.)

KLAARIKA

[daa]

LAURA

(Laseb läpaka kolksuga
lauale tagasi ja mossitab
natuke.)

[kle tahad siis näha või ei taha?]

KLAARIKA

[tahan]

LAURA mossitab veel hetke, aga siis saab põnevus temast võitu, ta sirutab uuesti käed läpaka järele ning üritab selle kaamerat magavale KRISTJANILE näkku suunata. See õnnestub ainult kuidagimoodi.

KLAARIKA (CONT'D)

[sittagi ei ole näha ju]

LAURA

[mai saa paremini]

LAURA paneb läpaka lauale tagasi ja jätkab netipoodidega.
Paus.

KLAARIKA

[kle]

LAURA

[mh?]

KLAARIKA

[mis sa mulle kingid?]

LAURA

[nagu alati]

KLAARIKA

[a kas ma võin raha asemel midagi
muud kysida?]

LAURA

(Satub segadusse, on näha,
et ta ei oska kuidagi
reageerida. Kogub end mõne
hetke, siis vastab.)[kle keegi ei ole ju kunagi midagi
muud synnipäevaks saanud]

KLAARIKA

[isa rääkis mulle, et kunagi ei
peetud raha kinkimist just
viisakaks. kingiti asju n stuff]

LAURA

[mis asju?]

KLAARIKA

(Pärast väikest pausi)

[no mai tea täpselt vbl läpakaid või
midagi]

LAURA

[ok]

(Netipoepaus)

[ja mida sa siis tahad? sul on ju
läpakas ja mul anyway nii palju raha
ei ole]

KLAARIKA

[ma tahan kristjanit]

LAURA

[wtf?]

KLAARIKA

[mis on?]

LAURA

[mis su isa rääkis sulle siis seda
ka, et inimesi võib kinkida?]

KLAARIKA

[a mis krdi vahet seal on? no vaata
(MORE)]

KLAARIKA (CONT'D)

sa näitasid mulle seda kutti eks ja see kutt hakkas mulle meeldima ja ma tahan teda endale. see on täpselt sama kui ma shoppaan netis ja näen ägedaid saapaid ja siis ma naq kohe tunnen et pean need saama muidu ma suren ära]

LAURA

[no sa ei saa ju ALATI kõike saada ... kui umbes noh saapad maksavad nii sitax et sul raha ei jätku mis siis?]

KLAARIKA

[ei tea milleks siis kiirlaenu olemas on daa?]

LAURA

[sa võtad alati kiirlaenu kui midagi tahad?]

KLAARIKA

[suht]

LAURA

[aga millest sa tagasi maksad?]

KLAARIKA

[mai tea. ei maksagi]

Paus. LAURA proovib veel natuke veebipoodi kammida, aga paneb selle siis õlavärinaga kinni. Mõtleb hetke ja teeb päevaleheportaali lahti.

SIRJE

(Astub tuppa.)

Noh, sa ei olegi veel läinud?

LAURA

Kuhu?

SIRJE

Ütlesid ju enne, et lähed Klaarikale sünnipäevale?

LAURA

Ma ütlesin, et Klaarikal ON õhtul sünnipäev, mitte et ma sinna LÄHEN.

SIRJE

(Ohkab.)

See on teil jälle mingi järjekordne netikoosistumine, jah?

(LAURA ei reageeri. SIRJE istub laua taha.)

Ma saan tegelikult ju aru küll, et maailm on iga päev teistsugune kui eile, aga ... kas teil selles maailmas kuidagi nüri elada ei ole? Kui kaua sa täna arvuti taga istunud oled? Kümme tundi?

LAURA

(Võtab lahti ühe programmi, mis näitab päeva arvutikasutusstatistikat.)

Kaksteist ja pool.

SIRJE

(Tahab midagi öelda, aga vajub siis jõuetult kõssi. Mõtleb hetke, siis proovib uuesti.)

No käi kasvõi mõnikordki väljas. Mai saa aru, miks ei võiks sõpradele külla minna, eriti kui neil sünnipäevad on. Kuna sa Klaarikat viimati nägid?

LAURA

Just kaks minti tagasi.

SIRJE

Ei, ma mõtlen nagu PÄRISELT.

LAURA

(Pingutab veidi asjusid, aga üsna tulutult.)

Kunagi üle-eelmine kuu vist. Või üleüle-eelmine.

SIRJE

No näed siis. Mine talle ometi külla. Võta Kristjan kaasa, saab poiss ka meie kandis ringi vaadata.

LAURA

(Teeb juba suu lahti, et vastu vaielda, aga siis tabab teda mõttevälgatus.)

Hästi.

SIRJE on üllatunud, et see nii lihtsalt käis. Ta vaatab suurisilmi, kuidas LAURA läpaka kaane kinni klõpsab, ennast püsti ajab ning KRISTJANIT õlast raputama marsib.

LAURA (CONT'D)
Kuule, ärka üles.

KRISTJAN
Mh?

LAURA
Tule nüüd, me läheme välja.

KRISTJAN
Miks? Kuhu?

LAURA
Ise tahtsid ju midagi ette võtta.
Tule siis nüüd.

KRISTJAN
(Umbusklikult)
Ja me ei hakka jälle kuskil arvuti
taga istuma?

LAURA
Nope, me läheme päris-päris külla.

KRISTJAN
Okei, siis võib.

KRISTJAN ajab ennast püsti ja astub LAURA järel uksest
välja.

4. PILT

KLAARIKA tuba. Majapidamises valitseb paras kaos -- mööbel paikneb, kuidas juhtub, igal pool vedeleb riideid, juhtmeid, kiirtoidukarpe ja muud säärast. Diivanil istub KLAARIKA, jalad tagumiku all keras, kõrvaklapid peas, nina läpakas, ning mängib mingit first-person-shooterit. Kostab koputus. KLAARIKA ei tee märkamagi. Uus koputus. Sama reaktsioon. Uks avaneb, LAURA piilub ukse vahelt ja astub siis sisse; tema järel tuleb KRISTJAN.

LAURA
Ahoi.

KLAARIKA ei kuule. LAURA läheneb talle pahaaimamatult selja tagant ning puudutab sõbrannat õlast just sel hetkel, kui ta mängus surma saab. KLAARIKA kargab diivanilt karjatusega püsti.

KLAARIKA
Appi, ei! Ei, ärge tapke mind!

LAURA ja KRISTJAN põrkuvad eemale. KLAARIKAL läheb mõni hetk aega, enne kui ta pärismaailma tagasi suudab tulla.

LAURA

Blahh, missa karjud niimoodi? Mei tulnud sulle kallale ju.

KLAARIKA

Kes te ... olete?

LAURA

(Jõllitab KLAARIKAT suurte silmadega.)

Laura olen.

KLAARIKA

(Rahuneb pikkamööda.)

Oeh, oled jah ... Sa oled nii muutunud.

LAURA

Mis ma ikka niiväga ... Hommikul alles tegime videochatti ju.

KLAARIKA

Nojah, aga arvutis näed sa hoopis teistsugune välja. Ja kes see sul kaasas on?

LAURA

Sinu kingitus. Palun võta vastu.

Nii KRISTJAN kui KLAARIKA kuulavad seda otsekui puuga pähe saanud. Esimesena tuleb hommikune chat meelde KLAARIKAL ja ta purskab täiest kõrist naerma.

KRISTJAN

Vabandust, kas ma olen millestki ilma jäänud?

LAURA

(Kah naeruga võideldes.)

Vaata, kallid onupoeg, Klaarikal on täna sünnipäev ja tal oli igav ja värki ja siis ma kinkisin sind talle meelelahutuseks.

KLAARIKA

(Teeb mossis nägu.)

Aga sa ära ei pakkinudki teda? Mina nii ei mängi, kingitus peab ikka ilusti pakitud ka olema. Muidu ei ole päris!

LAURA

Oi, muidugi!

(Võtab salli kaelast ja seob selle KRISTJANILE lõua alt ümber pea, nii et keset pealage jääb lehv.)

Palun, siin on teie kingitus, preili!

KLAARIKA

(Astub armulikult LAURA ja KRISTJANI poole.)

Jah, nii on palju parem.

(Võtab täiesti segaduses KRISTJANIL käest kinni, veab ta laua juurde ja paneb sinna peale istuma.)

Ja mida see kingitus teha oskab?

LAURA

Oo, nii mõndagi, armuline preili! Ta tuleb toime näiteks söömise ja magamisega.

KLAARIKA

Phähh, kah mul asi! Nii labased trikid mu meelt ei lahuta.

LAURA

Temaga saab rääkida ka. Preili võib temalt ise uurida, mida ta veel oskab.

KLAARIKA

See kõlab juba paremini.

(Torgib KRISTJANIT näpuga.)

Noo, räägi, mida sa õppinud oled?

KRISTJAN

(Rebib lehvi peast.)

Kuulge, nüüd aitab! Ma ei ole teil siin mingi mänguasi, onju!?

KLAARIKA

Oioi, Laura, sinu kingitusele on vastuhakkamine ka sisse programmeeritud. See läheb juba põnevaks!

KLAARIKA kätte ilmub taser, mille ta KRISTJANILE ribide vahele surub ning siis päästikule vajutab. KRISTJAN vajub krampides ja oietega kokku. KLAARIKA imetleb võidurõõmsalt oma relva, LAURA on mitmeks hetkeks sõnatu.

LAURA

Mmm...mida sa tegid?

KLAARIKA

Milles probleem?

LAURA

Sa tapsid ta ära?

KLAARIKA

Ah, ei, see on ainult taser. Kellegi tapmiseks ma võtan ikka kas automaadi või shotguni või midagi.

LAURA

(Ei saa jälle kohe sõnu suust.)

Kellegi tapmiseks? Sa oled siis kedagi päriselt ka tapnud?

KLAARIKA

Nojah. Või noh, selles mõttes, et mängus jah. Mis vahet seal on.

LAURA

(Karjub.)

Kuidas ei ole vahet!? Kristjan on elus inimene! Sa ei saa teda lihtsalt heast peast tulistada!

KLAARIKA

Miks mitte?

LAURA

Ta saab ju surma!

KLAARIKA

(Õpetab nagu oma last.)

Kle üheski mängus ei sure ükski koll päriselt ära, eksju. Kollid tulevad alati järgmisel levelil tagasi. Ja kui enam ei tule, siis ongi mäng läbi ja sa kas saad ise surma või oled kõik teised maha tapnud. Anyway, siis teed mängule restardi ja kõik on jälle elus.

LAURA

Jah, aga päris maailmas ei ole ju nii!

KLAARIKA

No ja mismoodi siis päris maailmas on?

LAURA

Päris maailmas inimesed surevad ära ja neid ei saa retsartida!

KLAARIKA
 (Uskumatult.)
 Ei saa või?

LAURA
 Ei saa jah!
 (Üritab lamavat ja uimast
 KRISTJANIT üles upitada.
 KLAARIKALE)
 Tule siis appi vähemalt!

KLAARIKA vaatab mõne hetke, kuidas LAURA ülejätkäiva koorma all ägab, astub talle ligi ja annab ka LAURALE elektrilöögi. LAURA karjatab ning kukub krampides maha.

KLAARIKA
 Appi, kui lahe!

KLAARIKA tormab õhinal arvuti juurde, paneb mängu kinni ja teeb lahti chatroomi pealkirjaga "Klaarika sünnipäev". Seal hängib hulk rahvast, kellest enamus kogu järgneva jutu sisse sõnagi ei poeta.

KLAARIKA
 [ou klge tei tea mis mul siin on!]

MARKUS
 [?]

KLAARIKA
 [naq täiega lahe, ma siinamaani
 värisen erutusest]

MARKUS
 [mis sa jahud? missul on seal?]

KLAARIKA
 [mul on 2 laipa]

See lause tekitab kanalil mõneks hetkeks elevust, hüüded "wtf?!", "mida pekki", "noshit!" ja muud sarnast.

MARKUS
 [naq päris laipa?]

KLAARIKA
 [nojh]

MARKUS
 [ise tegid?]

KLAARIKA
 [mhmh]

MARKUS
 [millega?]

KLAARIKA

[sellega]
(Näitab taserit
veebikaamerasse.)

MARKUS

[booooooooooring sellega ei tapa ju
päriselt ära]

KLAARIKA

[no okei okei ... ma ei saand netist
midagi muud]

MARKUS

[dafuq sa proovisid netist relvi
osta? miks?]

KLAARIKA

[nojh vat ma mängisin seda shooterit
eks ja seal oli igasuguseid relvi
... püssid ja automaadid ja ... ega
mina nende nimesid ei tea ... ja
korruga hüppas mul ad ees lahti et
osta need relvad endale päriseks ja
siis ma ostsin ... aga seal küsiti
vanuse tõestamiseks krediitkaarti ja
seda mul ei olnud ja ilma selleta
nad saatsid aint taseri]

MARKUS

(Pärast hetke mõtlemist)
[wow lahe]
(Veel hetk)
[kle näita kuidas see mõikab]

KLAARIKA

[mul ple kellegi peal näidata]

MARKUS

[no sul oli seal ju 2 tykki]

KLAARIKA

(Vaatab üle öla LAURA ja
KRISTJANI poole, kes
vaikselt ägisedes
toibuvad)
[a mai tea need on veel suht surnd]

MARKUS

[näita]

KLAARIKA keerab läpaka nii, et veebikaamera näitab LAURAT
ja KRISTJANIT.

MARKUS

[mkay on jh]

(Paus)

[näita enda peal]

KLAARIKA võtab taseri ning sihhib sellega pikemalt süvenemata ennast.

Ta vajutab päästikule ja karjatab.

Lava läheb pimedaks.

5. PILT

Lava keskel seisab suur lavats, mille küljes on rihmad käte, jalgade, pea ja keha paigalhoidmiseks. Lavatsit eraldab teisest lavapoolest klaasvahesein.

KLAARIKA siseneb kahe mehe vahel, kes panevad ta lavatsile pikali. Järgneva dialoogi ajal fikseerib üks meestest KLAARIKA keha rihmadega, teine lükkab talle veeni kanüüli ning seejärel hakkab pea külge mingit juhtmetega seadeldist paigutama.

Kõlaritest kostub metalne hääl, mille omanikku me ei näe.

HÄÄL

Mis on teie viimane soov?

KLAARIKA ei taipa, et räägitakse temaga.

HÄÄL

Klaarika?

KLAARIKA

Mis on?

HÄÄL

Kas teil on veel mingeid soovet?

KLAARIKA

(Muretult, ükskõikselt)

Ahei, mul suva.

Paus.

HÄÄL

Soovite kellelegi veel midagi hüvastijätuks öelda?

KLAARIKA

Mida?

HÄÄL

Ma ei tea. Enne hibernatsiooni antakse inimesele võimalus viimaseks

(MORE)

HÄÄL (CONT'D)
 sõnaks. Selline on komme juba
 sajandeid.

KLAARIKA
 (Nõutult, ükskõikselt)
 Mai oska midagi öelda.

Paus.

HÄÄL
 Teile on kaks külalist.

KLAARIKA
 (Esimest korda dialoogi
 jooksul kerge
 emotsiooniga)
 Mulle? Miks? Kes?

HÄÄL
 Palun sisenege vaatlusruumi.

Vaheseinaga eraldatud lavapoollele astuvad LAURA ja KRISTJAN. KLAARIKA märkab neid ning imestab siiralt. Üks tema ümber askeldavatest meestest suunab ta suu juurde mikrofoni, LAURA võtab teisel pool klaasi telefonitoru. Edasist vestlust kuulemegi võimendatuna läbi valjuhääldi.

KLAARIKA
 Misasja te siit otsite?

LAURA
 (Segaduses)
 Tulime sinuga huvasti jätma.

KLAARIKA
 Klge idikad, ma ei hakka ju ära
 surema.

LAURA
 Sind hiberneeritakse kümneks
 aastaks.

KLAARIKA
 So what? See on ainult mingi mõttetu
 füüsiline keha. Ma ei kasuta seda ju
 nagunii peaaegu üldse. Ja mõtle ise,
 kui mind kümne aasta pärast üles
 äratatakse, ei ole ma üldse
 vananenud, aga sina oled juba
 kortsus mutt.

LAURA tahab toru hargile visata ja minema tormata, aga KRISTJAN hoiab teda tagasi.

KLAARIKA

(Saab aru, et läks veidi liiale)

Okei-okei, ära vesista nüüd. Ma ei kao ju kuhugi, mu aju jäetakse aktiivseks ja ühendatakse netti, me saame ikka täpselt sama moodi edasi suhelda. Mõttele ise, kui tihti me viimasel ajal näost näkku kokku saame?

LAURA jääb mõtisklema ega kipu enam minema.

KLAARIKA

Nojust, heal juhul korra-kaks aastas. Mida aeg edasi, seda vähem. Nende kümne aasta jooksul jääks meil vahele max kümme kohtumist. No big deal.

Mehed on oma tööga valmis saanud ning üks neist viipab kuhugi ülespoole.

HÄÄL

Oleme hibernatsiooniprotsessiks valmis. Alustame esimese faasiga.

KLAARIKA

Tsau, õhtul chatime!

Üks mees eemaldab ta suu juurest mikrofoni, teine vajutab seinalasaval kolme nupuga seadmel esimest nuppu. KLAARIKA hakkab vaikselt unne suikuma.

LAURA paneb telefonitoru hargile ning vaatab üksisilmi teisel pool klaasi toimuvat. Siis korraga pöördub LAURA ära ning põgeneb KRISTJANI embusesse. Poiss on hetke segaduses, kuid siis saab instinkt temast võitu ning ta paneb käed aeglaselt tüdruku ümber.

LAURA

See pole võimalik. Nii ei saa ju olla! Palun ütle, et nii ei saa olla!

Paus.

KRISTJAN

Saab.

LAURA

Ma ei usu!

KRISTJAN

(Silitab tüdruku pead)

See kõik on juba mõned aastad (MORE)

KRISTJAN (CONT'D)
võimalik olnud, sellest ajast, kui
neuroloogidel õnnestus eraldada
ajust digitaalse minapildi eest
vastutav osa ning nad õppisid seda
osa ja kogu ülejäänud keha
sõltumatult juhtima.

LAURA
Juhtima?

KRISTJAN
Noh, mõjutama, sisse-välja lülitama,
hiberneerima ... mida iganes.

LAURA
Aga ainult selle pärast, et see
võimalik on, ei pea seda ju tegema!

KRISTJAN
Kõik, mis on tehniliselt võimalikuks
saanud, tehakse varem või hiljem
nagunii ära. Ülemaailmne
jälgimissüsteem, mõtete
distantslugemine, nanorelvad. Keegi
ei küsi enam ammu, kas midagi
kasutusele võtta. Kui meie seda ei
tee, teeb mõni teine riik enne meid
ning saavutab globaalses
konkurentsis eelise. Digitaalse mina
eristamisega füüsilisest läks sama
moodi. Niipea, kui teadlased asja
võimalikuks tegid, tekkis juristidel
idee hakata seda karistusmeetmena
kasutama. Kui sa oled füüsiliselt
kedagi kahjustanud, hiberneeritakse
su füüsiline keha, aga digitaalne
mina jäetakse aktiivseks. Nagu
Klaarikal. Ja vastupidi, kui sa
netis käki kokku keerad, peatatakse
sinu digitaalne kohalolek.

HÄÄL
Teine faas, palun.

Mees seadme juures vajutab teist nuppu.

LAURA
Mida tähendab ... peatatakse
digitaalne kohalolek?

KRISTJAN
See tähendab, et sa ei tohi enam
kasutada ühtegi elektoonilist
seadet. Ei arvutit, telefoni,
teleporterit, mitte midagi.

LAURA

See pole ju võimalik. Kes suudaks
üldse niimoodi ellu jääda?

KRISTJAN

(Võtab mõne hetke
vastamiseks hoogu)

Mina olen juba pool aastat niimoodi
elanud.

LAURA

Sina?

KRISTJAN

Jah, minu digitaalne mina on
peatatud.

LAURA

Sellepärast sa siis ei helistanudki
ette, et meile tuled? Sellepärast sa
siis olidki mu sõbralistist kadunud?

KRISTJAN

Jah.

LAURA

Miks nad sinuga nii tegid?

KRISTJAN

Ma mängisin netis ühte mängu.
Alguses niisama lõbu pärast
tund-paar päevas, aga siis üha
rohkem ja rohkem. Varsti ei
tegelenud ma enam üldse mitte
millegi muuga. Et mitte magada,
õgisin peotäite kaupa igasuguseid
pille. Et mitte kempsu minna,
kandsin mähkmeid. Kõik selle nimel,
et kogu aeg mängida. Ainult
söömisest ei õnnestunud loobuda ja
selleks oli paraku raha vaja. Nii
hakkasingi mängu sees vaikselt äri
ajama. Alguses ostsin-müüsin hilpe,
siis maad, siis autosid ja lõpuks
relvi. Õnnetuseks tahtis üks
maffiagrupp relvaäri oma kontrolli
alla saada. Nad vedasid mu lõksu ja
lavastasid ühe avatari surmas süüdi.
Selle eest on uues
karistusseadustikus ette nähtud
digitaalse mina väljalülitamine
kolmeks kuni kümneks aastaks. Ma
üritasin oma süütuse eest võidelda,
aga tulutult. Tollel kambal oli
liiga palju raha ja sidemeid. Nad
maksid mu advokaadi kinni ja too
(MORE)

KRISTJAN (CONT'D)

soovitas mul kokkuleppekaristus
vastu võtta.

(Teeb ninahäält)

"Viis aastat ilma digitaalse
maailmata on Teie olukorras väga hea
pakkumine. No mõelge ometi, vanasti
elasid inimesed kogu oma elu ainult
füüsilises maailmas ja said ka
hakkama!"

HÄÄL

Kolmas faas, palun.

Mees seadme juures vajutab kolmandat nuppu.

LAURA

Oled hakkama saanud?

KRISTJAN

Olen. Läbi suurte raskuste. Ma ei
saa mitte kellegagi suhelda, sest
kõik istuvad ainult netis. Tööd
leida on praktiliselt võimatu, sest
tööandjad eeldavad, et sa kasutad
ülesannete täitmiseks netti. Isegi
poes ei saa käia, sest viimane
füüsiline pood pandi eelmisel aastal
kinni. Ja kui mõni pood ka alles
oleks, ei saaks ma sealt midagi
osta, sest ma ei tohi pangaarvet
omada.

LAURA

Mismoodi sa siis üldse ..?

KRISTJAN

Ma leidsin keldrist mõned vanad
raamatud. Õnneks nad kasutavad sama
kirjaviisi, mis netiski. Lugesin,
kuidas ise taimi kasvatada, õppisin
oma käega kirjutama, et märkmeid
teha, hakkasin paberkaartide järgi
orienteeruma ... Teie aadressi
leidsin ühe vana kirjaümbriku pealt
ja mõtlesin, et proovin, kas suudan
selle järgi kohale jõuda. Näe,
jõudsingi. See kõik on võimalik, kui
korralikult kätte võtta.

LAURA

Aga kuidas nad kontrollivad, et sa
ühtegi elektroonilist seadet ei
kasuta?

KRISTJAN

Mulle pandi ampull. Juba ainuüksi mingi seadme puudutamine tekitab minus erutuse, mis vallandab endorfiinid, mida see ampull mõõta oskab. Ja kui nende endorfiinide tase ületab kriitilise piiri, annab ampull mulle laksu, mis mind kooma lööb.

LAURA

Aaa, sellepärast sa siis e-lugeri peale ära kukkusid?

KRISTJAN

Mhmh.

LAURA

See kõik on nii ...

KRISTJAN

Nii ..?

LAURA

Nii ... hirmutav.

KRISTJAN

Jah, ma tean. Ma olin esimene kuu aega nagu halvatud, ei osanud midagi ette võtta. Aga kui ennast otsast liigutada, siis hakkab meeldima. Tead, kui hea tunne on, kui esimene sinu käega maha pandud seeme võrse mullast välja pistab? Ja ma ei mõtle nagu mingis põllumajandusmängus, vaid päriselt.

LAURA

Ei tea.

KRISTJAN

Aga tahad proovida?

LAURA

(Kohkunult)

Mis mõttes?

KRISTJAN

Ma võin sulle ka seda kõike õpetada. Ja ma usun, et minusuguseid inimesi on veel. Äkki elab keegi veel kusagil maal? Või on sinna läinud, kui ta enam netis olla ei suuda? Ma tahan ringi rännata ja niisuguseid inimesi otsida. Tule minuga kaasa!

LAURA

Kaasa ..?

KRISTJAN

Jah, kusagil maal peab olema maju, kus saab elada. Kõik ei saa veel lammutatud olla. Me leiame metsaservas jõe kaldal ilusa talu, rajame oma põllu ja vaatame igal õhtul päris päikeseloojangut. Laura, see oleks ju tore?

LAURA

Mai tea ... Kristjan, ma tõesti ei tea ... See tuleb nii ootamatult ... Ma pean mõtlema.

HÄÄL

Hibernatsiooniprotsess lõpetatud
kell 15.23.

Mehed lükkavad lavatsi koos KLAARIKAGA lavalt ära, tuli tollel lavapoollel kustub.

KRISTJAN

Mida sa mõtled? Kas sa tahad lõpetada nii nagu tema?

LAURA

(Karjub)

Ma ei tea! Kristjan, ma ei tea!

(Vaikselt)

Sul on lihtne ... sul pole enam midagi kaotada. Aga kogu minu elu on netis. Perekond, sõbrad, kool ... Ma ei saa seda kõike maha jätta. Sa oled tore poiss, Kristjan, ja mul on hea meel, et sa mind kutsusid. Aga ma ei tule. Ma ei saa. Palun saa minust aru.

(Tõmbub Kristjanist eemale, korruga täiesti tavalise häälega)

Kle okei, ma siis liigun. Klaarika peaks varsti chatti ilmuma, ma tahan ta'ga kindlasti rääkida, et kuidas tal nüüd on 'n'stuff. Ma tervitan siis sinu poolt kah. Kui kunagi netti tagasi tuled, anna teada, eks, siis vaatame filmi või midagi. Tsau!

LAURA läheb välja, KRISTJAN jääb keset lava seisma.

Lava pimeneb.